

befatte sig med nærværende Lov. Naar saa det ærede Medlem efter denne lange Betænkningstid var kommen med meget afgørende Grunde, hvorfor man ikke skulde følge det Spør, som begge Ting syntes at være fuldstændig inde paa i den foregaaende Samling, vilde jeg endda ikke have forundret mig saa meget, men de Grunde, som det ærede Medlem kom med, forekom i alt Fald mig at være overordentlig svage, thi den eneste Grund, jeg særlig har lagt Mærke til i det ærede Medlems Udtalelser, det er den, at man i Tyskland endnu ikke har gjort tilstrækkelige Erfaringer med Hensyn til Arbejdsretter, og at man derfor helst rolig maatte vente i længere Tid, indtil man kunde blive belært derfra om disse Retters Gavnlighed. Det ærede Medlem kom imidlertid ved denne Lejlighed til at modsigte sig selv, thi han omtalte udtrykkelig tidligere i sit Foredrag, at det var en Institution, som man andetsteds havde kendt langt tidligere end i Tyskland, og det er jo ogsaa bekendt, at man lige fra Aarhundredets Begyndelse har haft disse Arbejdsretter i Frankrig, indførte af Napoleon, og at Napoleon fik dem indført navnlig i Rhinprovinserne og andre Steder, hvor det franske Herredømme udbredte sig, og at man fandt sig saa vel ved dem i de senere fra Frankrig adskilte Lande, at man til den Dag i Dag har bibeholdt disse Institutioner. Jeg synes, at det havde ligget nærmere at støtte sig paa denne Erfaring end at sige, at man ikke vilde have noget med Loven at gøre, fordi man ikke havde tilstrækkelig Erfaring endnu i Tyskland. Det ærede Medlem omtalte ogsaa, at det vilde bringe Forskyrrelse i Organisationer, som allerede vare til Stede her i Kjøbenhavn, i alt bestaaende Voldgiftsretter, og at det hele Apparat vilde saa meget ringe Anvendelse baade her i Kjøbenhavn og andetsteds. Det ærede Medlem overser imidlertid, at hvis det er rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at der ikke var nogen stor Trang eller noget Ønske hos Arbejdsgivere og Arbejdere om at se denne Sag fremmet, saa vil der intet ske for det enkelte Sted. Hvis det ærede Medlems Anskuelse er rigtig om, hvad der i saa Henseende menes i Kjøbenhavn, vil der ingen Arbejdsret blive oprettet her i Kjøbenhavn, men det ærede Medlem er næppe rigtig underrettet om Stemningen her

i Hovedstaden angaaende dette Spørgsmaal, thi saa maatte jo Fællesrepræsentationens Udtalelse, som ligger her som en Slags Motivering af Regeringens Forslag, have indeholdt noget derom, noget, jeg ikke har kunnet læse ud deraf.

Hvad nu det angaar, at Forslaget, hvis det bliver Lov, vilde forstyrre udmærkede Organisationer, som allerede ere til Stede her i Kjøbenhavn, de saakaldte Voldgiftsretter, som vedkommende ere fuldkommen tilfredse med, da vil jo ikke denne Lov, som fra først til sidst bevarer Frivillighedens Præg, nødvendigvis komme til at virke forstyrrende paa disse Voldgiftsretter; thi kunne de blive enige, uden at gaa til Arbejdsretterne eller Enighedskamrene efter denne Lov ved Hjælp af de gamle Voldgiftsretter, blise de ganske simpelt borte. Jeg har derfor den Tro, at det ærede Medlem har bedre Grunde for sin Modstand mod dette Lovforslag end dem, han nu finder det rigtigt ved første Behandling at komme frem med. Jeg vil derfor haabe, at det ærede Medlem i det Udvalg, som jeg venter nedsat, vil saa Lejlighed til mere aabent at udtale sig om Sagen, da hans Udtalelser for mig staa lidt gaadefuldt lige over for den Stemning, der baade i dette og i det andet Ting i forrige Samling var for Lovforslaget.

Jeg anser dette Lovforslag for at være et nyttigt og godt Skridt, som Regeringen har foretaget, og jeg anser det for at være en nødvendig Fortsættelse af de forskellige Foranstaltninger, som fra Lovgivningsmagts Side i de senere Aar ere gjorte for at bøde paa de store Ulemper, som den Udvikling, vore Arbejdsforhold og Forholdene paa Næringslivets Omraade i den sidste Menneskealder har taget her i Landet, har frembragt. Det er jo nemlig saa, og det kan ikke fra nogen Side bestrides, at da man for en Menneskealder siden i 1860 eller 57 fra Lavsvæsen og Beskyttelse af Producenterne gik over til en fuldstændig fri Næring og ene og alene lod Hensynet til Konsumenterne være det raadende — det kan ikke bestrides — siger jeg, at Industrien ved denne Frihed tog et mægtigt Opsving, som den under andre Forhold ikke vilde have gjort, men lige saa sikkert er det, og det kan heller ikke modsiges, at denne Frihed i social Henseende har virket alt andet end heldigt, idet den paa den